

Скарбничка

Катерина Бахтадзе

КРАСНОМОВНИЙ КАШТАН

ПЕРЕТВОРЮЄМО МУШЛІ
НА МОРСЬКИХ МЕШКАНЦІВ 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

МАРМЕЛАД З ВАРЕННЯ 6

ДВІЙКИ ДЛЯ СЕСТЕР 8

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9

КРАВЧИК
ДОВГОХВОСТИЙ 10

– Марійко, я ніяк не можу впоратися із цією задачею, – підійшла Ганнуса до старшої сестри.

– Невже ти не можеш розв'язати таке легке завдання? – сердито буркнула Марійка, вириваючи зошит із рук Ганнусі. – Через твою задачу в мене не залишиться часу позайматися грою на фортепіано!

– Не гнівайся, Марійко, я спробую ще раз. Може, мені вдасться розв'язати самотужки, – миролюбно сказала Ганнуса.

Марійка швидко розв'язала завдання й роздратовано пояснила сестрі, де була помилка.

– Марійко! – покликала мама з кухні. – Непокоюся, чи не забуде Толик принести хліб, повертаючись зі школи. Ти йому не нагадала про це?

– Ні! Він уже не маленький. Невже щоразу треба

нагадувати йому про це? Я сама піду по хліб, – невдоволено буркнула Марійка, одягаючи пальто.

Дівчинка взяла гроші й попрямувала до магазину. Був чудовий осінній день. З дерева впав каштан і підкотився до її ніг. Марійка штурхнула його й пішла далі. Дорогою назад вона побачила на лавці дідуса. Старенький катав каштан по землі своїм ціпком.

– Як шкода, що в каштана така колюча шкаралупа! – звернувся він до Марійки. – А в нього ж таке гарне ядро!

– І справді, дідусю! – підхопила дівчинка. – Мені також подобається ядро каштана. Воно таке гладке, коричневе! А руки колоти колючою шкаралупою не хочеться.

– Каштан мені декого нагадує, – промовив дідусь.

– Кого? – із цікавістю запитала Марійка.

– Одну дівчинку, у якій добре й м'яке серденько. Вона завжди готова допомогти ближнім, але робить це з великим невдоволенням і ремствуванням. При цьому вона говорить так непривільно, що інколи й не радий її послугам. Краще б сам зробив, ніж слухати її докори. А мені хочеться, щоб ця дівчинка супроводжувала свої добрі справи лагідними словами та усмішкою. Тоді б її всі любили й ніхто б не засмучувався.

– Дідусю, ти говориш про мене, так? – почервоніла Марійка. – Але ж я думала, що це нікому не шкодить. Адже я завжди роблю те, про що мене просять.

– Нехай колючий каштан буде тобі, Марійко, наукою. Запам'ятай слова, сказані апостолом Павлом: «Любіть один одного по-братерськи, пошаною один одного випереджайте» (Римл. 12:10).

Що за диво – осіння палітра!
Сум і радість в пейзажі звучить.
Онде квітка остання розквітла,
Павутинка в повітрі летить.
Листя золотом щирим палає
Під промінням осіннім палким.
Вітерець між гілками зітхає,
Зачарований дивом таким.
Ну, а небо – безмежне і синє –
Заворожує серце уміть.
Подих вітру – і листя осіннє
Все летить, все летить і летить...

Надія Красоткіна

ЗАБУТА ОБІЦЯНКА

ПРИЙМА

3

НЕ ЗБИРАЙТЕ СОБІ СКАРБІВ НА ЗЕМЛІ

ЗАБУТА ОБІЦЯНКА

Л. Г. Скрипник

Із самого ранку Андрійко думав про те, що вони з дідусем підуть до зоопарку. Погода була чудова! Хоч уже вересень, але дуже тепло, а дерева вздовж їхньої вулиці та в усьому місті стоять, як казкові юнаки та дівчата в кольоровому яскравому вбранні: каштани в золотих жупанах, берізки в білих сукнях із зелено-золотавими рукавами, красені-дуби в темно-зелених костюмах, тонкі вербишки розпустили коси й загорнулися в зелені шарфи, а молоді клени вишикувалися, як на параді, у темно-червоних мундирах.

Хлопчик уже давно склав у рюкзак усе необхідне: чорний хліб, смаколики, кілька невеликих яблук. Мама казала, що в зоопарку можна погодувати деяких тварин: оленів, антилоп, мавп і навіть чорних ведмедів з білими маніжками – панд.

Андрійко пообіцяв, що виміє посуд після сніданку, вигуляє цуценя Графа, а головне – поміє у своїй кімнаті підлогу. Посуд він абияк помив, вийшов із Графом у

двір і відразу ж побачив дідуса, який ішов від тролейбусної зупинки. Онук із радісним криком кинувся дідові на шию, а поряд у ногах плуталося цуценя.

– Я тебе вже давно чекаю. Ходімо швидше! – потягнув хлопчик діда за руку в будинок.

– Привіт, Ганно, і до побачення! Сьогодні нас уже не чекай, прийдемо завтра до обіду.

Андрійко швидко схопив рюкзак, відігнав від дверей спантеленого Графа (адже він так нічого й не встиг зробити у дворі), дорогою спиткнувся об миску з їжею для цуценяти й розсипав корм по всьому передпокою.

– Дідусю, ходімо! Пропустимо тролейбус, а «сімки» так рідко курсують.

Вони вийшли із двору, підійшли до зупинки й майже відразу прибув тролейбус. «Як чудово!» – зрадів Андрійко й задоволено вмовився на вільне місце. Але не минуло й кількох хвилин, як хлопчика почало щось гнітити. Спочатку якась незрозуміла

стурбованість штрикнула в серце, потім він згадав спантелений погляд Графа, перевернуту миску з кормом. І раптом, наче вогнем, обпалило щок: «У мами болить спина, як вона збере корм? А моя кімната? Адже я обіцяв її помити». Гарного настрою як не було.

– Дідусю, повернімося! – зі сльозами на очах сказав Андрійко.

– А що трапилося? Ти захворів?

І хлопчик, ледь стримуючи сльози, усе розповів дідові.

– Я з тобою згоден. Повернімося й удвох усе швидко зробимо. Зараз лише 10:00, а зоопарк працює до 18:00. У нас ще багато часу.

Мама здивувалася, але зраділа. Вона міцно обійняла, поцілувала сина й промовила: «У кожної людини є совість, яка не дозволяє здійснювати погані вчинки, забувати або не виконувати обіцянки. Щоправда, у деяких людей совість спить. Я рада, що в тебе, синочку, вона швидко прокинулася».

ПЕРЕТВОРЮЄМО МУШЛІ НА МОРСЬКИХ МЕШКАНЦІВ

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- мушлі;
- пластилін.

Ти можеш створити будь-яку істоту із зображених на фото або пофантазувати та виготовити унікальних і неповторних морських мешканців. Зверни увагу, з яких деталей складається кожна тварина.

ЧЕРЕПАХА

РАВЛИК

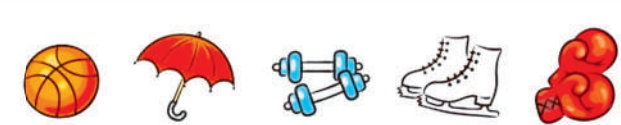
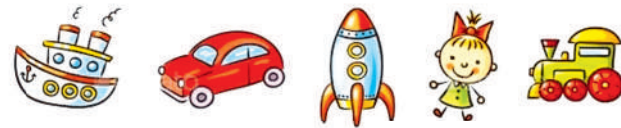
КРАБ

УСТРИЦЯ

ЩО ЗАЙВЕ В КОЖНОМУ РЯДКУ?

Проведи лінію по контуру волосся, вусів і бороди, не виходячи за межі.

ДОПОМОЖИ ЇЖАЧКАМ
ЗУСТРІТИСЯ - ПОДОЛАЙ ЛАБІРИНТ.

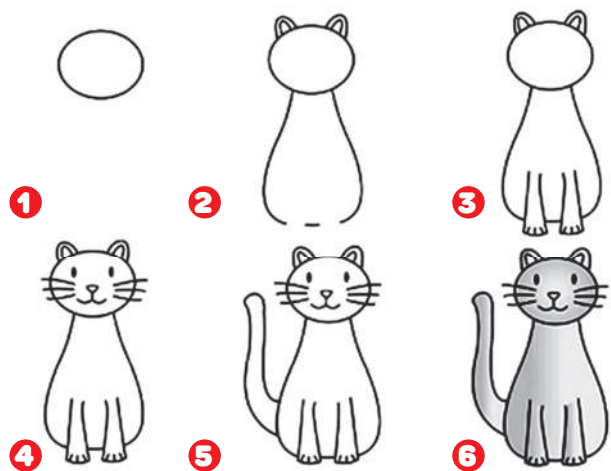

А де заховався
найвеселіший кіт?

Який котик
найпухнастіший?

Знайди сім
смугастих котів.

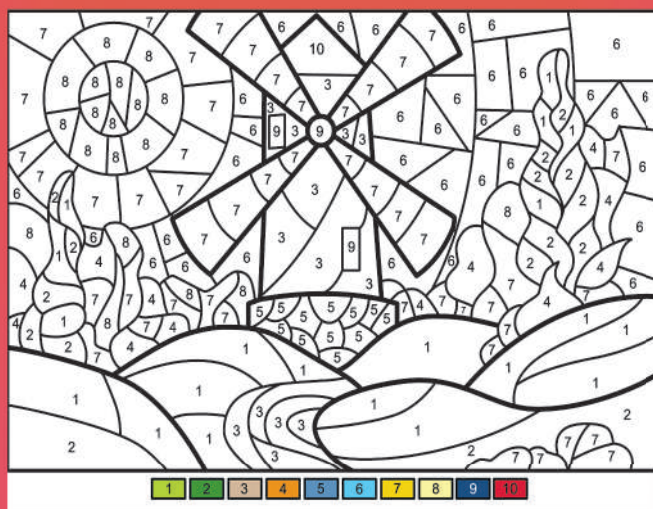
МАЛЮЄМО КОТА.

ЗНАЙДИ 15 ГРИБІВ В ОСІНЬОМУ ЛІСІ.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.

Олена Мікула

ПРИЙМА

Було дуже холодно. Ми з Дмитриком зайшли до під'їзду погрітися. Раптом почули жалісний писк, який лунав із кутка за ліфтом. У темряві ми ледь розгледіли, що там, на шматку газети, лежать троє малесеньких кошенят. Двоє з них були мертвими, а третє ворушилося й жалібно пищало.

Було дуже страшно, але ми мушили допомогти цій маленькій живій істоті. Дмитрик знайшов носову хустину. Я обережно взяв кошеня, загорнув у носовичок і поклав у кишеню. Куди його тепер? У Дмитра вдома є кіт, його батьки точно не дозволять узяти ще одного. А в мене – собака та папуга. До того ж моя мама не дуже полюбляє котів.

Проте ми пішли до мене. Мама відчинила двері. Ми нерішуче увійшли. Мама з підозрою подивилася й запитала:

– Що трапилося?
– Тут кошенятко, – тихо відповів я.

– Ніяких кошенят! Вітну, у тебе ж є Кузя та Кеша. Навіщо тобі ще кіт? Ні, я не дозволяю! Ідіть, віднесіть його туди, де взяли... А де воно?

Я витяг із кишені свій скарб і простягнув мамі. Вона розгорнула носовичок й охнула. Я зрозумів, що кошеня залишиться в нас!

Ми знайшли порожню коробку з-під взуття, зробили підстилку зі старої футболки й поклали туди нашого «прийму». Мама підігріла трохи молока, і ми погодували кошеня з піпетки. Кошеня було сліпе, голе й беззахисне. Воно жалісно пищало. Ми вирішили, що йому холодно. Мама увімкнула

настільну лампу й спрямувала світло на нього, щоб малюку було тепліше. Кошенятко зігрілося й заснуло.

– Я не знаю, чи виживе воно, чи зможемо ми замінити йому матір, – сказала мама.

Ми з Дмитром були готові на все. Побігли до крамниці й купили коробку дитячого харчування. В аптеці придбали кілька піпеток, знайшли та помили маленькі пляшечки.

Коли кошеня прокинулося, у нас наготові стояли дві пляшечки – одна з молоком, інша з водою. Ми натягнули на них резинки від піпеток. Ось і чудові соски для годування нашого «немовляти». Ми нагодували кошеня, і воно знову заснуло. Дмитрик пішов додому, а ми з мамою та братом Сергієм, який саме повернувся зі школи, ще довго сиділи біля коробки з нашим новим мешканцем. Кузя спочатку фиркав та гавкав, а потім прийняв його й заспокоївся. Він лежав на своєму килимку й ревниво спостерігав, як ми клопочемося біля якогось нещасного кошенятка.

Уночі пролунав знайомий писк. Ми із Сергієм підхопилися й побігли до кошенятки. Молоко в нас було наготові, малюк поїв і знову заснув. Так було тричі впродовж ночі. Уранці ми ледве розплющили очі. Мама нас заспокоїла:

– Маленькі діти завжди плачуть уночі. Але це триває не надто довго – лише кілька місяців.

Так... Почалися наші будні. Уранці я годував Тосика – таке ім'я дали ми нашому кошенятку. Удень Сергій прибігав зі школи на великий перерві. А ввечері годували всі по черзі. Уночі

теж – то мама, то ми із Сергієм, інколи навіть тато. Також треба було стежити, щоб підстилка в коробці була завжди сухою та чистою. Мама сказала, що кицьки вилизують своїх дітей, тому кошенята завжди сухенькі та чистенькі. Ми взяли мисочку й двічі на день мили Тосикові задні лапки й хвостик у теплій воді та витирали насухо серветкою.

Тосик ріс. Ми зрозуміли, що він виживе. Нам дуже хотілося цього. Він ставав дедалі пухнастішим, вушка збільшилися, і нарешті розплющилися оченята. Спочатку вони були мутно-сині, а потім стали зеленуватого кольору. Це був звичайний біло-сірий кіт. Але для нас Тосик був найкращим котом у світі.

Незабаром він перебрався зі своєї коробки на Кузин килимок і поміняв свою пляшечку на Кузину миску. Кузя не ображався, він розумів, що Тосик молодший за нього. Ще малеча, яка багато чого не усвідомлює...

А нещодавно по телевізору транслювали конкурс краси. Тільки не людський, а котячий. Там були різні коти й кицьки. І ангорські, і перські, і сіамські... Але наш Тосик... Усе одно він кращий за всіх отих котів. Я ніколи не проміняв би його навіть на переможця цього конкурсу. Якби я його не знайшов, він би загинув. Як я боявся за нього! Я не спав уночі. Цей кіт – мій. Я рятував його й дуже люблю.

Ісус любить кожного з нас. Якби не Він, ми б загинули. Ми приходимо до Нього беззахисні й слабкі. Він дарує життя.

ОТРУЙНЕ ДЕРЕВО

Хелен Робінсон

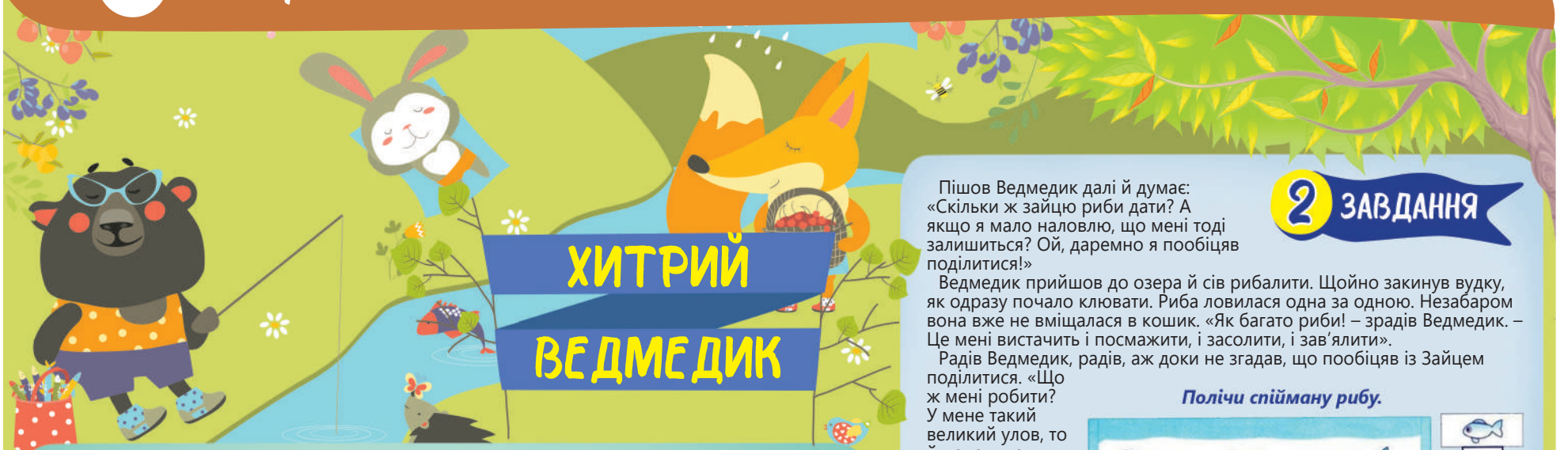
Якщо ти вирушиш у подорож до Індії, тримайся подалі від дерева цербера (англійська назва – «дерево самогубців»), яке росте на берегах боліт і рік у південній частині країни. Саме воно – причина багатьох отруєнь.

Цербера виростає до 1,5 м заввишки. Його темно-зелене листя й великі білі квіти поширюють дивовижний солодкий аромат. Незрілі плоди цього дерева дуже схожі на невеликі манго, що і є основною причиною отруєння дітей. Головне – не допустити, щоб запах його квітів або зовнішній вигляд цих фруктів обманув тебе. Дерево містить отруту, яка називається серберин. Коли отрута потрапляє в кров, то серце перестає працювати й людина може загинути протягом 3-4 годин.

Це дерево небезпечне, і від нього необхідно триматися подалі. Саме це мали робити Адам і Єва, коли вони жили в Еденському саду. Господь сказав їм: «Із кожного дерева в Раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!»

Якось, коли Єва прогулювалася в саду, непомітно вона опинилася біля забороненого дерева. Вона з'їла його плоди, а також пригостила ними свого чоловіка. Так вони не послушалися Бога. Відтоді всі ми смертні.

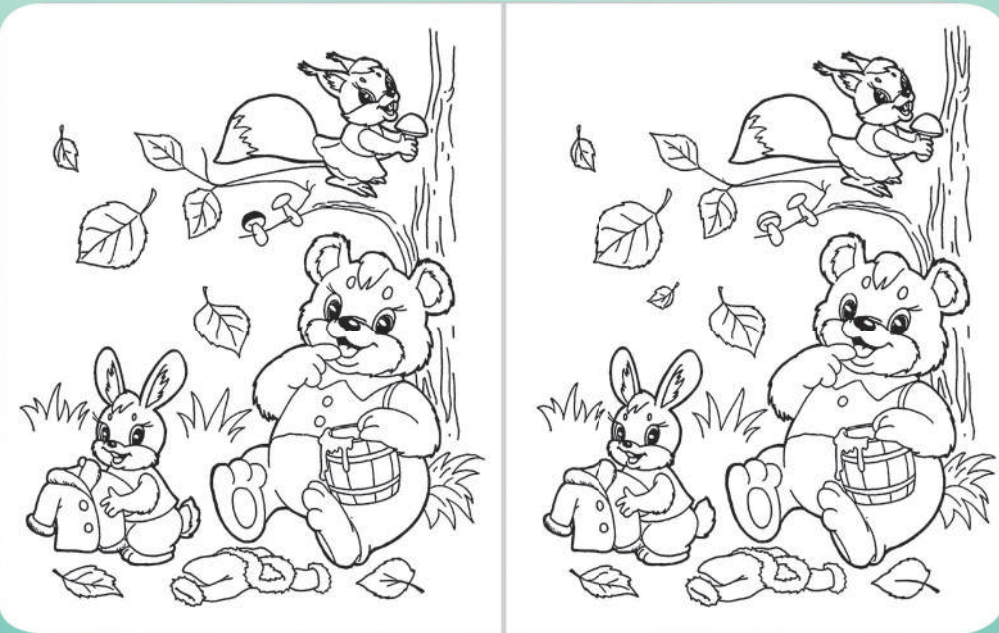
Однак Господь не бажає, щоб ми помирилися. Ісус – Син Божий – прийшов у наш світ, щоб померти за нас. Завдяки Його жертві ми тепер зможемо жити вічно. Не отруй себе ділами цього світу, а дозволь Ісусові керувати твоїм життям. Вибір за тобою.

1 ЗАВДАННЯ

Знайди 10 відмінностей і розфарбуй малюнок.

Живуть у темному-темному лісі двоє найліпших друзів: Ведмедик і Зайчик. Якось уранці Ведмедик вирішив піти порибалити. Узав він вудку, кошук і пішов до озера. Дорога пролягала повз хатину Зайця. «Зайти до друга чи ні?» – вагався Ведмедик. У цей час Заєць вийшов зі своєї хатини. – Привіт, Ведмедику! – голосно привітався Зайчик. – Ти порибалити зібрався? – Привіт, – тихо відповів йому Ведмедик. – Та... захотілося смаженої риби на обід! – Яка чудова ідея! – зрадів Зайчик. – Будь ласка, візьми мене із собою! Ведмедик замислився: «Ось візьму я його із собою. Сяде він поряд на бережку й почне мою рибку виловлювати. Мені тоді не вистачить». А Зайцю каже: – Навіщо тобі відволікатися від своїх справ? Я наловлю рибки і з тобою поділюся. Зайчик погодився й залишився вдома чекати.

2 ЗАВДАННЯ

Знайди на малюнку ведмедя.

Показав він Зайцю шість рибин і каже: «Ось ділюся з тобою порівну – тобі три й мені три». Заєць зрадів! Побіг додому, посмажив рибку й запросив Ведмедика в гості. Подав на стіл смажену рибку, а до неї ще багато смачних страв, а після обіду чаєм із липовим медом свого товариша пригостив. Поїв Ведмедик і пішов додому відпочивати. Він так наївся, що зовсім забув про рибку, яку сховав у куцах.

4 ЗАВДАННЯ

Проведи Зайчика до озера – подолай лабіринт.

Наступного ранку вже Заєць пішов рибалити. Але в нього майже зовсім не клювало. Наловив він п'ять рибин і думає: «Ведмедик зі мною поділюся». Зібрався вже йти додому, як раптом перечепився через суху гілку й упав у куці. Саме в ті куці, де Ведмедик рибку від нього сховав і забув. Зрозумів тоді Зайчик хитрощі Ведмедика й вирішив його провчити. Узав він усю рибку, що була під кущем, і поніс додому. Одряду частину посмажив, частину засолив, частину зав'язав. Потім узав шість рибин і пішов до Ведмедика. Поділюся з ним порівну й пішов додому.

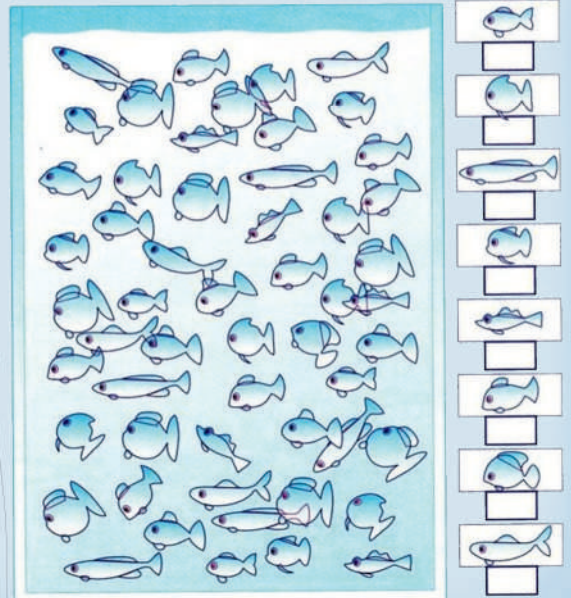
2 ЗАВДАННЯ

Пішов Ведмедик далі й думає: «Скільки ж зайцю риби дати? А якщо я мало наловлю, що мені тоді залишиться? Ой, даремно я пообіцяв поділитися!»

Ведмедик прийшов до озера й сів рибалити. Щойно закинув вудку, як одразу почало клювати. Риба ловилася одна за одною. Незабаром вона вже не вміщалася в кошик. «Як багато риби! – зрадів Ведмедик. – Це мені вистачить і посмажити, і засолити, і зав'язати».

Радів Ведмедик, радів, аж доки не згадав, що пообіцяв із Зайцем поділитися. «Що ж мені робити? У мене такий великий улов, то й половина, яку я пообіцяв Зайцю, велика». Вирішив Ведмедик заховати всю рибку в куцах, а Зайцю показати тільки шість штук.

Полічи спійману рибку.

5 ЗАВДАННЯ

Попроси маму приготувати тісто для млинців. Уважно розглянь, з яких деталей складаються звірята, і гайда випікати! Для оздоблення тобі знадобляться також банан, заморожені ягоди, «Нутелла», збиті вершки й кокосова стружка. Смачного!

Ведмедик подякував Зайцю й одразу згадав про свою рибку в куцах. Схопив кошик і побіг до озера. Пробігав повз хатинку Зайця й бачить, що в того риба в'ялиться. «От, – каже, – який Заєць жадібний. Міг би й мені більше риби дати».

Підійшов Ведмедик до озера. Під куці глянув – немає риби, під інші куці зазирнув – теж немає. Що ж таке? Сів на березі й замислився: «Учора залишив, а сьогодні вже немає. Куди могла подітися риба?» І раптом він згадав рибку, що бачив у дворі Зайця. Зрозумів тоді Ведмедик, що ошуканий Заєць його самого обхитрив, і як засміється. Побіг він до Зайця, заливаючись від сміху. Заєць його побачив і теж почав реготати. Так вони довго сміялися, а потім Ведмедик попросив вибачення в Зайця й пообіцяв більше його ніколи не обманювати.

Автор оповідання: Ольга Лапушена

ДЛЯ ПРИЯТЕЛЯ НОВОГО НЕ ПУСКАЙСЯ СТАРОГО

Микола та Мишко товаришували з першого класу. Першого вересня, коли вони увійшли до свого класу, Микола сів за одну з вільних парт, і тієї ж миті до нього підсів Мишко. Протягом наступних трьох років їх неможливо було уявити поодиночі не лише в школі, а й після занять. Виконавши домашнє завдання, хлопці знову збиралися то в Миколу вдома, то в Мишку, і разом проводили решту дня: читали книги, грали в шашки, поралися по господарству, коли про це просили їхні батьки. Часто виходили грати із сусідськими хлопчиками у футбол, у хованки. Загалом час проводили весело й цікаво, особливо взимку, коли можна було і на ковзанку піти, і з гір на лижах покататися. Друзі ніколи не сварилися. Їм було добре вдвох.

І ось вони перейшли до четвертого класу. Першого вересня, як завжди, прийшли до школи разом, сіли за парту й одразу помітили, що в класі з'явився новенький. На перерві дізналися, що його звали Влад. Влад виявився активним, товаришким хлопчиком. Першого ж дня з усіма познайомився й поведився так, ніби й не був новачком, а завжди навчався в цьому класі. Влад прочитав багато книг, цікаво розповідав різні історії, однокласники із задоволенням слухали його. Він добре грав у шашки –

майже завжди вигравав. Влад усім сподобався. А Микола був просто в захваті від нього. І коли Влад запросив Миколу до себе в гості, той, не замислюючись, погодився. Потім прийшов другого дня, третього й зрештою почав щодня приходити в гості до Влада. Удома Микола всім розповідав, який у нього з'явився чудовий товариш. На що мама йому одного разу сказала: «Не квапся робити висновки, синку, у народі кажуть: "Щоб пізнати друга, треба з'їсти пуд солі разом", тобто провести багато часу. А ще є приказка: "Для приятеля нового не пускайся старого"».

Микола невдоволено морщився, коли мама, як він вважав, читала йому нотації. Мишко, як і раніше, по обіді приходив до Миколу, але, не заставши його, ішов до Влада. Микола та Влад зазвичай грали в шашки. Захоплені грою, вони просто не помічали приходу Мишки. Закінчивши одну партію, відразу починали іншу. А Мишко був "третій зайвий". «Що я такого зробив Миколі? Чому він не хоче дружити зі мною?» – не міг збагнути хлопчик.

Якось під час канікул Мишко два дні не з'являвся вдома у Влада. Коли він не прийшов і третього дня, Микола занепокоївся.

– Щось Мишка не видно, – сказав він Владу.

– Хлопці кажуть, що він хворіє, – спокійно відповів той.

– Як хворіє? – стрепенувся Микола. – То треба провідати його!

– Ну, ні, – сказав Влад. – А раптом у нього заразна хвороба? Можна й заразитися.

Микола подумав, що Влад жартує. Але він не жартував. «Мишко ніколи б так не вчинив», – промайнуло в Миколіній свідомості. Він згадав випадок, який трапився два роки тому. З'їжджаючи з гори на лижах, Микола впав і зламав праву руку, на котру потім наклали гіпс. Хлопчик довго не міг робити нічого самостійно. Його правою рукою був Мишко. Товариш не відходив від нього ні на мить, доки Миколі не зняли гіпс. Були й інші випадки, коли Мишко виявляв відданість у дружбі. «Я ж міг втратити справжнього друга, – подумав Микола, – і, можливо, уже втратив». Хлопчик стрімголов побіг до товариша.

У Мишка вдома були хлопці з їхнього класу. Але як він зрадив, коли побачив Миколу!

– Мишку, пробач мені, – сказав Микола, коли увійшов.

Але Мишко нічого не хотів слухати, він був дуже радий бачити свого друга.

Відтоді їхня дружба стала ще міцнішою. А для Миколу цей випадок став доброю наукою.

РОЗШИФРУЙ СЛОВА Й ЗНАЙДИ ЇХ У ФІЛВОРДІ.

"КРАЇНА ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ"

СПВБІСКЛЗНАК
ВОЕБЖЕЗЛАММП
ІУЛЕППЗУРУАО
ТАОЗІЕДДУЦШИ
ЛУСПШРООДФИТ
ОЕИЕОЕРРХДНШ
ФНПКХХООІЖАХ
ОЛЕАІІВГКЕК
РІДВДДЯАРАРЕ
ПРАВИЛАЖИТТЯ

ФОРЛОСВІТ
ХІДШОПІ
КАНЗ
ЛЗЕЖ
ГАРОДО
НАШИМА

ПЕДСИЛОВЕ

ЛАВИПРА

КАПЕБЕЗ

ХІДРЕПЕ

В'ЯРОЗДО

ТЯТЖИ

СКІЛЬКИ ТВАРИН ТИ БАЧИШ НА МАЛЮНКУ?

4 | 7 | 8 | 12

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ КОЖНОГО ЗАМКУ.

РЕБУС

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Скляний оркестр

Композитор, музикант чи експериментатор?
Три в одному!

Хід роботи:

Тобі знадобляться:

- багато скляних пляшок;
- мотузки;
- вода;
- дерев'яні палички.

У тебе у дворі, напевно, є дитячий майданчик. А на ньому – різні конструкції, по яким так цікаво лазити. Вибери таку, на котру можна підвісити багато пляшок на рівні грудей. Візьми одну пляшку й обв'яжи її горлечко мотузкою. Іншим кінцем мотузки прив'яжи пляшку до перекладины. Зав'яжуй міцно, щоб вона не зірвалася й не впала.

Підвісь у такий спосіб усі пляшки. Тепер наповни водою підвішені посудини. Кількість води в кожній має бути різною. В одній – пів пляшки, в іншій – $\frac{3}{4}$, а в якійсь – узагалі на самісінькому дні. Обережно вдар паличками по будь-якій пляшці – ти почуєш мелодійний дзвін. У кожній пляшки через певну кількість води звук буде, притаманний лише їй. Тепер у тебе є власний скляний оркестр!

Наукове пояснення

Звук, видобутий із пляшок, пов'язаний з кількістю повітря, що залишається всередині. Якщо не зайнятого водою простору виявиться більше, то звук, резонуючи від стінок, буде вищим. Якщо, навпаки, повітря в пляшці буде мало, а води багато, то і звук буде низьким, басовим, вимушеним проходити в обмеженому повітряному просторі.

МАНДРІВКА ЧАСОМ — ЯК ВИНИКЛО ВАРЕННЯ

У різних куточках світу варення має різні назви. Наприклад, у Франції – конфітур, в Англії – джем, на Близькому Сході – смоква, у Середній Азії – кієм, а на наших теренах його називають варенням.

У Європі варення з'явилося в XIV столітті, але на Сході його історія налічує тисячоліття. Вважають, що його предок – рахат-лукум, який з біблійних часів варили з меду, крохмалю, фруктів та рожевої води. Звісно, його європейський родич не такий солодкий, але фруктовий.

Найбільше з усіх націй у світі варення люблять англіїці. Кожна друга англійська сім'я не уявляє собі сніданок без тостів з апельсиновим мармеладом. Кажуть, що апельсиновий мармелад винайшов особистий лікар Марії – королеви Шотландії.

Він лікував морську хворобу її величності апельсиними дольками зі шкіркою, присипаними цукровою пудрою. Французький кухар, щоб пробудити апетит у хворої, готував їй солодкий відвар з айви та апельсинів. Ця страва так припала до душі королеві, що її постійно тримали на столику біля ліжка правительки. Вважалося, що саме слово «мармелад» походить від фрази «Marie est malade» («Марія хвора»). Найімовірніше, мармеладна назва походить з португальської мови, де *marmelo* означає «айва».

До речі, французи, у яких ми запозичили більшість кулінарних слів, мармеладом спочатку називали саме айвові варення. У Шотландії є інша легенда про походження мармеладу. Вважають, що мармелад винайшла Дженіт Кейлер на початку XVIII століття, коли її чоловік купив багато дешевих апельсинів на іспанському кораблі, що врятувався від шторму в бухті Данді. Апельсини були дуже гіркими, але місіс Кейлер не розгубилася й зробила з них апельсиновий

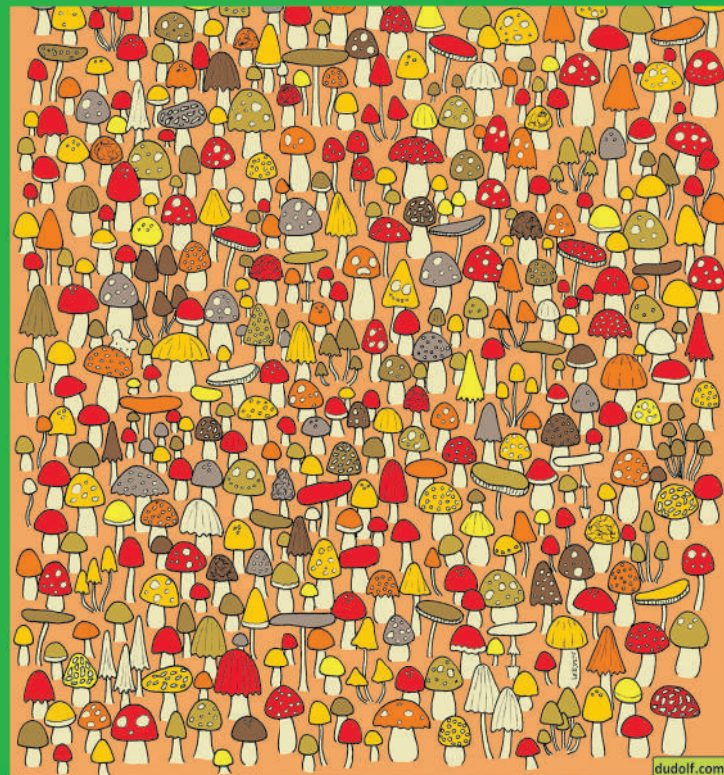
джем, який так полюбили англіїці від моряків до найвищої знаті Великобританії. І тому слово «джем» походить від імені автора – Дженіт.

А ось на Русі варення мало особливе значення. До 1801 року на Русі цукру не було, а заморський цукор був дуже дорогим. Отож варення варили на меді. А були часи, коли обходилися в цій справі й без меду. Таке варення варили без вогню, його ставили в розпечену піч, яка зберігала достатнє тепло протягом кількох годин.

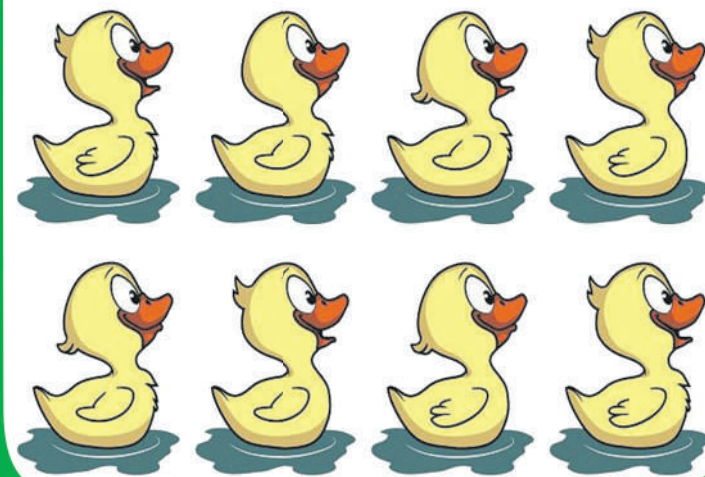
У 19 столітті кожна дівчина мала вміння варити варення. Дівчата із пристойних сімейств навчалися цього мистецтва з ранніх років. У пансіонатах для шляхетних дівчат юних леді навчали не тільки шиття, співу та інших наук, їм також викладали мистецтво виготовлення варення.

Не дарма варення любили й царські персони. Наприклад, Катерина II дуже любила варення з агрусу, а Іван Грозний відчував пристрасть до варення з огірків.

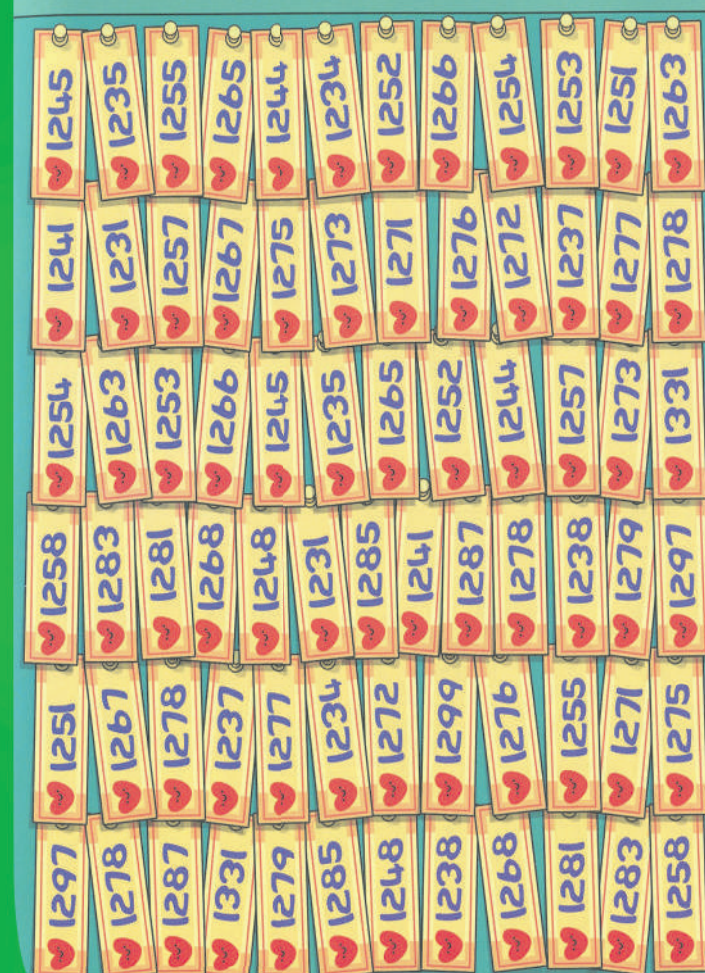
ЗНАЙДИ МИШКУ СЕРЕД ГРИБІВ.

КАЧЕНЯТА ТАКІ СХОЖІ МІЖ СОБОЮ, ЩО ЗДАЄТЬСЯ, НІБИ ВОНИ ВСІ ОДНАКОВІ. ПРОТЕ ТАКИХ ЛИШЕ ДВОЄ – ЗНАЙДИ ІХ.

Знайди квіток, у якого немає пари за номером.

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- варення – 0,5 л
- агар-агар – 2 ч. л.
- цукор – 2 ч. л.
- формочки
- допомога старших

МАРМЕЛАД З ВАРЕННЯ

1 Варення подрібни до однорідності за допомогою блендера.

2 Перелий суміш у каструлю й закип'яти.

4

Варення з агар-агаром прокип'яти на мінімальному вогні 5 хвилин, а потім розлий по формочках. Мармелад можна не ставити в холодильник. Агар-агар чудово застигає й при кімнатній температурі.

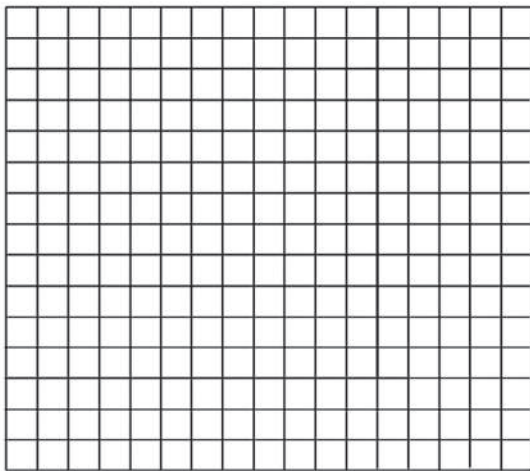
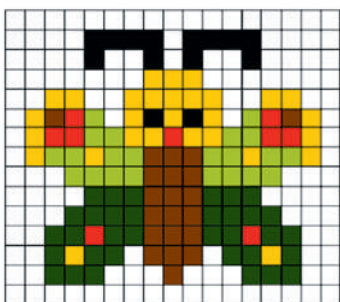
3 За 4-5 хвилин активного бурління додай у варення агар-агар, змішаний із цукром. Завдяки цьому желатинний порошок рівномірно розподілиться в пюреподібній масі.

5 Готові мармеладинки вийми з форм і обваляй у цукрі або цукровій пудрі. Смачного!

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

Яка дорога веде до скарбу?
Рухайся лише по сходах.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК
ЗА ЗРАЗКОМ.

Полічи.

СХОВАНІЙ СКАРБ

(Матвія 13:44)

У давнину люди часто ховали гроші в землі. Тоді не було ані сейфів, ані банків, де можна зберігати гроші. Часом траплялися й війни. Люди, що тікали від ворогів, закопували золото в землю: нехай полегчить до їхнього повернення. Проте багато хто так і не повертався за скарбом. Золото могло лежати довгі роки, а могло бути знайдене згодом новим господарем поля.

Один чоловік найнявся на роботу, щоб скопати поле. Під пекучим сонцем він копав суху кам'янисту

землю. Це було дуже тяжко. Але раптом його лопата об щось брязнула. Чоловік опустився навколішки, розгріб руками землю й остовпів – глечик із золотими монетами! Він знайшов скарб! За законом він належить господареві поля, а працівник, який знайшов скарб, не має на нього жодних прав.

Тоді чоловік вирішив: «Я куплю це поле, і тоді скарб теж перейде в мою власність». Але на все поле йому не вистачило грошей. Що ж робити?

Працівник вирішив продати все, що мав. І він зробив це з величезною радістю тільки для того, щоб купити те поле разом зі скарбом. Тепер скарб належав йому. Цей чоловік був щасливий. Варто було віддати все, що він мав, задля придбання такого скарбу.

Цю притчу розповів Ісус Своїм учням. Господь Ісус є для нас цим Скарбом – найціннішим, найбільшим. Щоб придбати Ісуса як Друга і Спасителя, не шкода відмовитися від усього, що ми маємо, чи не так?

НЕ ЗБИРАЙТЕ СОБІ СКАРБІВ НА ЗЕМЛІ

Якось увечері, повернувшись із роботи, тато запитав у мами:

– Люба, ти чула, що в нашому місті відбуватиметься соціальна програма «Добрі руки»?

– Ні, не чула. Що за програма? – поцікавилася мама.

– Це благодійна програма, прийшовши на яку людина може отримати допомогу, якщо вона має потребу в одязі та їжі.

– Ми теж можемо взяти участь і допомогти нужденним людям, – сказала мама.

– Чим ми можемо допомогти? – здивувався син Дмитро, який увесь цей час мовчав і з цікавістю слухав, про що говорили батьки.

– Я збрала два великі пакети речей, які ми вже не носимо, – відповіла мама. – Іншим людям вони можуть стати в пригоді. А ще, Дмитрику, було б добре перебрати твої іграшки й теж віднести туди.

Хлопчик неохоче погодився, йому було шкода віддавати свої іграшки, але він вирішив не сперечатися з мамою.

Наступного дня тато та Дмитрик мали віднести приготовлені мамою речі на програму.

– Тату, – промовив хлопчик, – ми й так небагаті, а ще щось віддаємо. Хотів би і я бути багатим, мати все, що забажаю.

Батько усміхнувся й сказав:

– Знаєш, синку, ти зможеш бути надзвичайно багатим у Божому Царстві. Але небесні скарби будуть доступні тим, хто дотримується правила Божого Царства: «Не збирайте собі скарбів на землі... а збирайте собі скарби на небі... Адже де твій скарб, там буде і твоє серце» (Матв. 6:19–21). Послухай, я розповім тобі одну притчу.

На околиці маленького містечка в бідній хатині мешкав один мудрець. Він уславився тим, що любив Бога й людей і завжди був готовий поділитися мудрістю, яку знаходив у Біблії. Багато людей приходило до нього щодня за порадою, і він нікому не відмовляв.

Якось приїхав до мудреця з далеких країв один багатий. Зайшовши до його скромної оселі, багатий озирнувся й запитав:

– Усі називають тебе мудрецем. Слава про тебе дійшла до мене за сотні верст. Але дай відповідь: якщо ти такий

мудрий, то чому такий бідний? Чому ти живеш у такій халупі? Хіба, маючи такий розум, ти не міг би заробити грошей, щоб мати кращий дім? Ось я живу в будинку, де безліч прекрасних кімнат, оздоблених золотом, де широкі вікна відчиняються в чудовий сад із фонтанами. А у твоїй хаті навіть сісти ніде!

– Скажи, друже, а де ти провів сьогоднішню ніч? – поцікавився у відповідь мудрець.

– Увесь минулий день я провів у дорозі й заночував у маленькому готелі біля дороги. Це єдине місце для ночівлі, яке я зміг знайти, добираючись до тебе, – відповів гість.

– О! Напевно, тобі було не дуже зручно в такій незвичній для тебе оселі! Як же ти там зупинився?

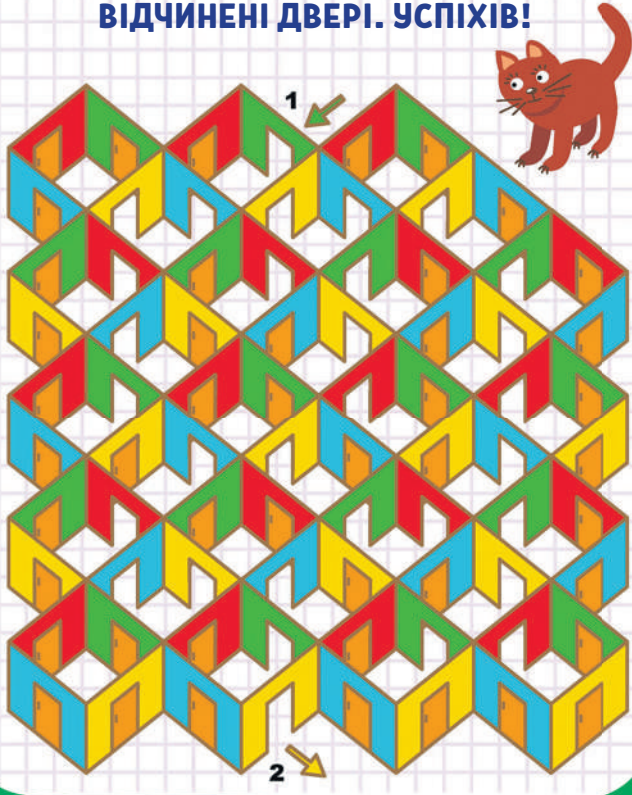
– Але ж це тимчасово, – сказав багатий. – Це не мій дім. Я знаю, що мій будинок чудовий і я одного разу повернусь туди. А тимчасові труднощі можна й перетерпіти.

– Ти знаєш, усе це теж тимчасово, – промовив мудрець, озирнувшись навколо. – Це не мій дім. Мій дім приготував мені Господь на Небесах. Я знаю, що він прекрасний, бо його архітектор – Сам Бог! Одного разу я обов'язково повернусь туди. А все, чим я користуюся тут, на землі, – це тимчасово. Тож чи варто про це так переживати?

– Знаєш, синку, Господь уже приготував для кожної людини неймовірну оселю на Небі. І ми повинні вірити, що одного разу Ісус повернеться на нашу Землю й візьме із Собою людей, котрі люблять Його й дотримуються заповідей.

– Справді... Як це чудово, тату! Наступного разу подаруймо комусь мій конструктор, – запропонував Дмитрик.

ДОПОМОЖИ КОШЕНЯТІ ПРОЙТИ В ЛАБІРИНТІ ВІД ПУНКТУ 1 ДО ПУНКТУ 2. ТИ МОЖЕШ ЗАЙТИ В КІМНАТИ ЛИШЕ КРІЗЬ ВІДЧИНЕНІ ДВЕРІ. УСПІХІВ!

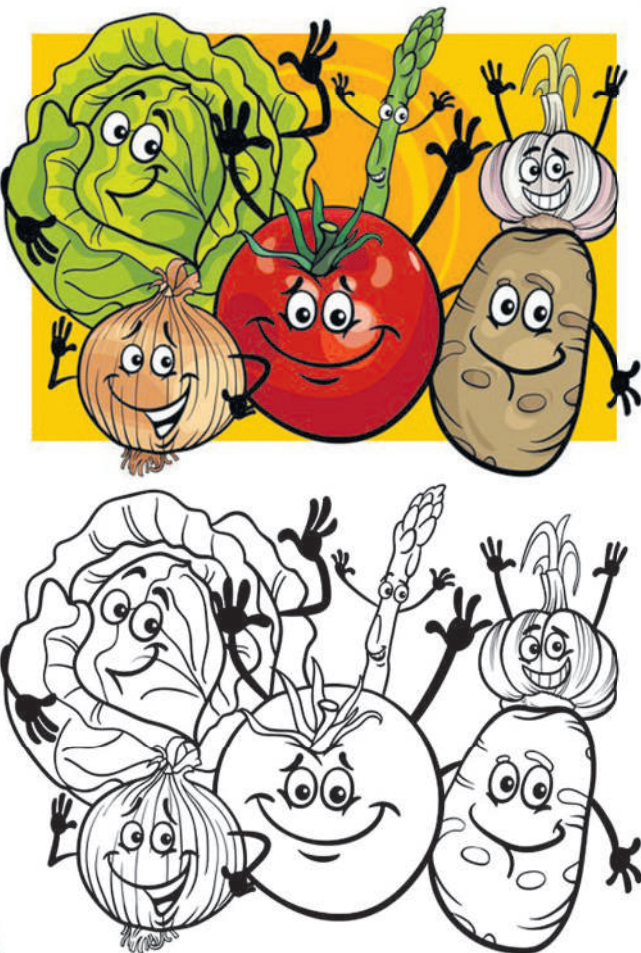

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ВСІ ВКАЗАНІ ПРЕДМЕТИ.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

ДВІЙКИ ДЛЯ СЕСТЕР

Сергій отримав у школі двійку з математики за минулий день. Зітхнув він і зажурено пішов додому. Хоч і чемним хлопчиком був Сергій, але про двійку вирішив батькам не розповідати. Ось тільки приховати свою таємницю йому так і не вдалося...

— Мамо, — вигукнула старша сестра Оля, — у Сергія сьогодні двійка в щоденнику стоїть!

Батьки доручили Олі допомагати Сергію в навчанні, бо він був ще другокласником і йому бракувало самостійності. Хлопчик часто щось забував: то вірш вивчити напам'ять, то правило з української мови... Проте Оля не дозволяла йому розслабитися. Хоч і обурювався на сестру Сергій, але своїми відмінними оцінками завдячував Олі, бо вона старанно виконувала своє доручення.

І ось тепер Оля стояла перед мамою зі щоденником брата:

— Мамо, він знову не записав домашнє завдання, тому й не виконав!

Мама, звичайно, не похвалила Сергія за двійку. Як покарання відправила його розв'язувати додаткові приклади з якогось підручника. Сергій дуже розсердився на Олю. А ще за вечерею Оля та Віра, найстарша сестра, посміювалися із Сергія, двієчником називали, доки тато їх не вгамував.

«Подумаш, двійка, — обурювався в душі хлопчик, — ніби в них двійок ніколи не було! А якщо й не було, це не означає, що можна сміятися з людини...»

І тут Сергію спала на думку ідея — провчити своїх сестер. Він тихо прокрався в кімнату дівчат і дістав із портфеля Олин щоденник. Узнявши червону

ручку, він обережно вивів двійку з математики за минулий день. Після цього хлопчик намалював двійку й у щоденнику Віри. Швидко поклавши все на місце, Сергій побіг до батька, котрий саме збирав усіх дітей на вечірню молитву. Коли вся сім'я збиралася, тато розгорнув Біблію та прочитав:

— «Блаженний муж, який подолає спокусу, бо коли буде випробуваний, то одержить вінець життя, що його Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Якова 1:12).

Потім усі діти молилися по черзі, помолівся й Сергієчко:

— Господи, дякую Тобі за цей день, за тата й маму. Прости мої гріхи, благослови всіх нас. Амінь.

При цьому він зовсім не подумав про свій недобрий учинок.

Наступного дня Сергій прийшов додому зі школи першим. Через деякий час із бурхливим обуренням прийшла Оля.

— Мамо! — голосно вигукнула дівчинка. — Уявляєш, хтось поставив мені в щоденник двійку! Наша вчителька збирала сьогодні щоденники й дуже здивувалася, що в мене стоїть двійка, адже в мене двійок не було ніколи! Ну, звичайно, вона мені повірила, що це не моя двійка, і закреслила її.

Сергій подумки посміювався: «Це тобі, Олечко, за вчорашню зраду...»

Приблизно через годину після Олі повернулася зі школи Віра.

— Мамо! — з порога крикнула вона. — Хтось мені в щоденник поставив двійку! Наша класна керівниця збирала сьогодні щоденники й подумала, що вчитель з алгебри забув цю двійку поставити в журнал, і ледь не поставила мені її! Довелося пере-

конувати її в тому, що в мене не було вчора двійки.

Оля слухала Віру із широко розплющеними очима й, презирнувшись із мамою, вони одногосно вигукнули: «Сергію!» Але хлопчик вирішив сховатися від обурених сестер і суворого маминого погляду. Дівчатка хотіли висловити Сергію все, що вони про нього думають, але мама їх зупинила:

— Заспокойтеся, нехай тато поговорить із ним сьогодні.

Цілий день до приходу батька Сергій вигадував виправдання для свого вчинку. А коли тато закликав його, хлопчик забурмотів:

— Татку, я не винен, це сатана мене спокусив...

Тато деякий час мовчки дивився на сина сумними очима, а потім сказав:

— За те, що тебе спокушав сатана, я тебе не каратиму, а ось за те, що ти спокусився, доведеться тебе покарати...

Я не вдаватимуся в подробиці про те, що було далі. Хочу тільки сказати тобі, мій маленький друже: пильнуй і не дозволяй ворогові людських душ спокусити твоє юне серце, тому що він хоче згубити тебе. Тільки Ісус може навчити тебе, як чинити правильно й що можна робити, а що ні.

Галина Шперлинг

Рубрика «Запитання-відповідь»

Запитання: НАВІЩО СНІДАТИ, ЯКЩО Я НЕ ХОЧУ ЇСТИ ВРАНЦІ?

Відповідь: Виявляється, сніданок називають головним прийомом їжі. Головне його завдання — зарядити організм енергією на цілий день. Учені з'ясували, що діти, які пропускають сніданок, частіше хворіють, швидше втомлюються. У них часто змінюється настрій, і навіть трапляються спалахи агресії. У людей, котрі снідають, на 30 % підвищується працездатність, поліпшуються пам'ять та увага.

Можливо, основна причина твоєї відмови від сніданку — це те, що ти їси на ніч. Шлунок не встигає виконувати свою роботу, тому ти прокидаєшся з відчуттям ситості. Радимо тобі не їсти на ніч і снідати вранці. Якщо зовсім немає бажання, то ти можеш зробити зарядку. Вона розжове залишки сну й допоможе зголодніти. Щоб зарядку було веселіше робити, ти можеш залучити до неї всю свою сім'ю.

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

CLEANING TOOLS

ЗАСОБИ ДЛЯ ПРИБИРАННЯ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай і вивчи нові слова.

TASK 2

Write the missing letters in each gap and match the words with their definitions. Впиши пропущені літери і з'єднай слова з їхніми визначеннями.

D _ _ ER _ _ NT

_ CR _ B _ I _ G _ B _ _ SH

B _ O _ M

_ PO _ _ E

M _ P

_ EA _ _ ER D _ ST _ _

_ I _

B _ CK _ _

D _ S _ P _ N

_ UB _ _ R _ G _ _ VE _

- It is used to wash floor.
- A container that is usually made out of metal or plastic. It is used for holding trash.
- A covering for the hand that has separate parts for each finger and the thumb.
- An open container with round sides, a flat bottom, and a curved handle attached to the top.
- An artificial material with many small holes that can soak up water easily.
- A device for sweeping.
- A tool made of stiff hairs or bristles that have been fastened to a handle. It is used for scrubbing.
- It is used for gathering up dust or dirt while sweeping with a broom.
- A long-handled brush with a head made of feathers, used for dusting.
- A chemical substance in the form of a liquid or powder used for washing things.

TASK 3

Search the words. Знайди необхідні слова.

TASK 4

Fill in the gaps with the present continuous of the verbs. Доповни речення відповідними словосполученнями. Зверни увагу: дієслово має вживатися в PRESENT CONTINUOUS – у теперішньому тривалому часі. Як він утворюється – дивися в таблиці.

Little Joe is _____ the floor of his bedroom with a broom.
Jane _____ . The clothes are all dirty.
I _____ the dishwasher.
They _____ the car and the dog outside.
Grandparents _____ and _____ the dishes.
Father _____ the windows.
John _____ his bed with clean sheets.
His twin _____ the old toys.
Susan _____ the kitchen floor.
Grandma _____ the living-room.

ЗАПАМ'ЯТАЙ:

I am
He is
She is
It is
We are
You are
They are

play – playing
sleep – sleeping

дієслово + ing
write – writing
get – getting

TASK 5

Look at the picture and write all cleaning tools that you need to tidy the room.
Уважно розглянь малюнок і напиши, які засоби для прибирання тобі знадобляться, щоб навести в кімнаті лад.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7

Джефф Чепмен

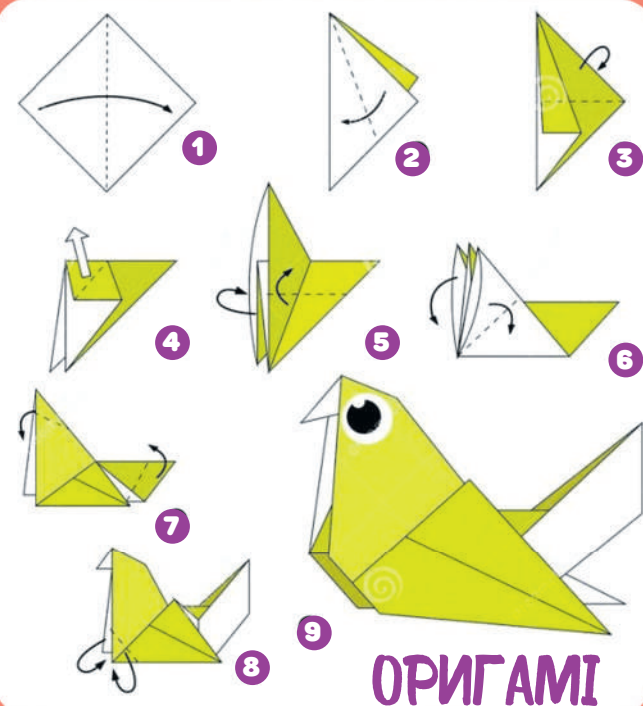
КРАВЧИК ДОВГОХВОСТИЙ

Гнізда птахів бувають різними. Люди, котрі вірять в еволюцію, не спроможні пояснити, як птахи вчилися будувати свої гнізда. Вони мали вміти робити це відтоді, як з'явилися на світ. Схоже, птахи були створені з готовим умінням зводити гніздо: важко повірити, що вони опановували навички створення гнізд поступово.

Один з найвправніших майстрів зі спорудження гнізд — кравчик довгохвостий. Побачивши його гніздо, ви зрозумієте, чому цього не можна навчи-

належно будувати гніздо, як би він міг вижити? Уявіть собі, що йому довелося б крок за кроком вчитися, як треба приєднувати листя для гнізда. Скільки б часу знадобилося птахові, щоб досягти в цій непростій справі досконалості? Скільки разів довелося б йому повторювати кожен етап цього процесу? По-перше, вчитися проколювати дірочки по краю листя. По-друге, уміти підбирати волокна й павутину і просмикувати їх через дірочки в листі. По-третє, навчитися закріплювати волокна, розпускаючи їхні кінчики. І якби хоч в одній із цих операцій птах припустився найменшої помилки, гніздо просто розвалилося б (хоч навряд чи було б чому розвалюватися). Пташенята не досягли б того віку, коли вони змогли б вилетіти з гнізда.

Найперше гніздо найпершого кравчика довгохвостого мало бути побудоване як слід від самого початку. Того, як зшивати листя, не можна навчи-

ОРИГАМІ

З'ЄДНАЙ ПОСЛІДОВНО
КРАПКИ Й РОЗФАРБУЙ
МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

тися поступово. Воно являє собою охайну споруду з двох зшитих листків. Кравчик проколює дзьобом отвори по краях листя й протягує в них рослинні волокна або павутину. Потім пташка розпушує кінчики волокон, що стирчать назовні, щоб вони не могли вислизнути з дірочок. І ось у кравчика довгохвостого готове затишне, міцне гніздечко. У нього пташка відкладає яйця та висиджує там пташенят.

Безперечно, птахам будь-якого виду необхідно вижити. А для цього їм потрібно відкласти яйця й отримати потомство, щоб вирости пташенята теж дали потомство. Якби від початку кравчик не вмів

тися й за тисячу років. Птахи не навчаються цього, вони роблять це інстинктивно. Кожне наступне покоління кравчиків може чудово впоратися із цим завданням, бо саме такими їх створив Бог!

СКРИНЬКА
ЦІКАВИХ ФАКТІВ: ПТАХИ

- У пташиних яйцях одночасно може бути до 9 жовтків, от тільки повноцінних «близнюків» у пташиному світі практично не буває.
- Тільки один птах на планеті не має крил - ківі. На жаль, сьогодні його майже повністю винищили.
 - Птахи не потіють, у них немає потових залоз.
- Нормальна температура пташиного тіла на 7-8 градусів вища, ніж у людини.
- Щоб круто приготувати страусине яйце, його доведеться варити 2 години.
 - Папуги дають імена своїм пташенят, коли ті народжуються.
 - Кістки птаха легші, ніж його оперення.
 - У світі лише 6 різновидів отруйних птахів.
 - Імператорський пінгвін може не їсти 9 тижнів.
 - Щодня колібрі з'їдає їжі вдвічі більше за власну вагу.
 - Колібрі вміють літати не лише вперед, але й убік та навіть назад.
 - Білоголовий орлан може літати догори ногами.
- Фламінго набувають рожевого кольору в процесі росту через те, що їдять багато каротиноїдів.
 - Око страуса більше за його мозок.
 - 1000 разів на день синиця годує пташенят.
 - Співом птахи мітять територію.
 - Пінгвіни не літають, але стрибають на 2 метри.
 - У всіх хижих птахів на лапах по 3 пальці.
 - Курка несе до 250 яєць щорічно.
- Зозуля не просто підкидає яйця в гнізда, вона знищує ті яйця, які там були раніше.
 - Тільки зозулі їдять волохатих гусениць, які завдають шкоди лісу.
 - Птахи майже не відчувають смаку.
 - Чайки літають зі швидкістю 160 км/год.
 - Птахи летять клином, щоб зменшити опір повітря.
 - 65 % птахів живуть у тропічних лісах.
- Сиви не вміють рухати очима, тому повертають шию на 270 градусів.
 - Першими з птахів людина одомашнила гусей.
 - У птахів дві гортані.
 - Морські птахи пристосовані пити солону воду.
 - Страус біжить зі швидкістю 70 км/год.
 - Яструб може розгледіти мишу в полі на відстані 1 км.
 - Найважчий птах серед тих, що літають, — пелікан.

КРОСВОРД

Відгадай загадки.

1. Спочила в мішок до мамі, Як скінчила жваву гру, Понесе в мішку додому Мама доно-...

2. Проживає в річці Ніл Небезпечний...

3. Має лапки коротенькі, Два пера в хвості довгенькі, У повітрі все літає, Безліч мошок поїдає.

4. Пове комашка-тонконіжка Край дороги, по обніжку, Одна ніжка, п'ята ніжка... Там іде...

5. Все повільно розкуштує, Що природа підготує. В горбики запас складає, Як плюватись, добре знає!

6. В кого біле черевце Й чорна-чорна спина? Знають відповідь усі: Звичайно, у...

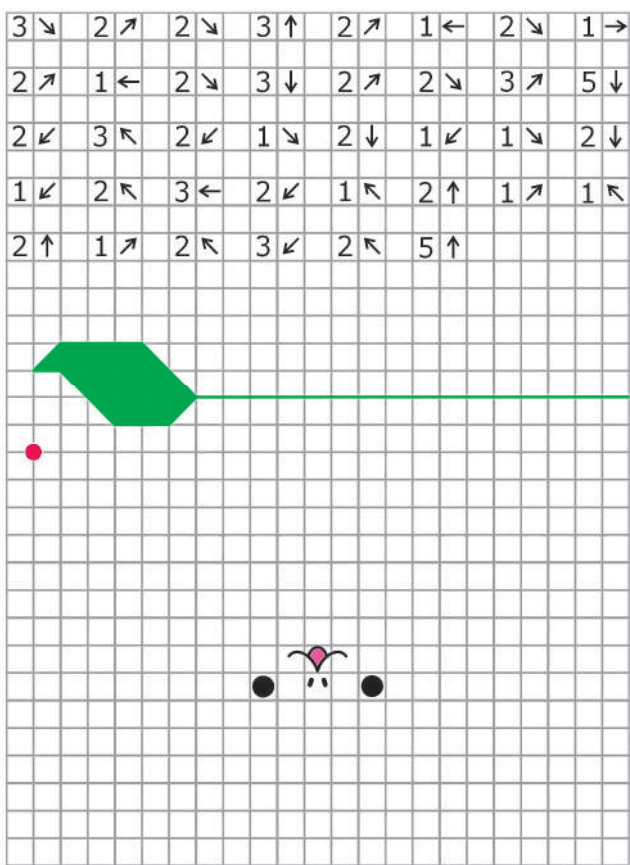
7. Люблю в воді купатися, На сонечку валятися. Маю я великий рот, Звати мене...

8. У лісі живе, Горішки гризе. Грибочки збирає, На зиму складає.

У ЗООПАРКУ ЖИВЕ СТІЛЬКИ
ЖОВТИХ ПАПУГ, СКІЛЬКИ Й
БЛАКИТНИХ. БЛАКИТНИХ -
СТІЛЬКИ Ж, СКІЛЬКИ Й ЧЕРВОНИХ.
СКІЛЬКИ
ВСЬОГО
ПАПУГ,
ЯКЩО
ЧЕРВОНИХ
ТРИ?

Графічний диктант "Кажан"

СПОТИКАЮЧИСЬ

Хлопчики весело грали у футбол посеред широкого коридору, а Костика треба було пройти на інший бік. Він був новеньким у школі й ще не зовсім освоївся в незнайомій обстановці. Проте він упевнено попрямував уперед.

Гена, побачивши новенького, вирішив пожартувати. Коли Костик проходив повз нього, він непомітно виставив уперед ногу так, що Костик спіткнувся й розпластвся на весь зріст. Уміст рюкзака вивалився на підлогу. Усі засміялися, пролунали неприємні коментарі на його адресу. Костик підвівся, не знаючи, що неприємніше – біль чи глузування. Тільки

одна дівчинка підійшла й допомогла йому зібрати речі.

Наступного дня і Костика, і Гену викликали до директора. Виявилося, що та дівчинка розповіла про все татові, а її тато був директором школи. Директор підбадьорив Костика, а Гені сказав попросити вибачення в однокласника за підставлену підніжку. Він також передав лист його батькам, де повідомлялося, що як покарання за свою поведінку Гена повинен після уроків прибирати в чоловічому туалеті наступні три дні. Гена не міг повірити власним вухам: він повинен прибирати туалет?! Оце тепер однокласники від душі посміються з

нього. Ні, такої ганьби він не переживе! Гена майже кричав, протестуючи. Але директор зауважив, що навряд чи з нього сміятимуться більше, ніж із падіння Костика.

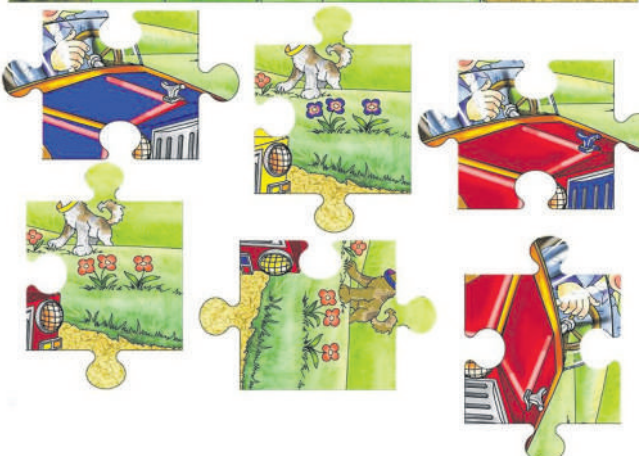
Гені довелося відбувати своє покарання. Прибираючи в туалеті, він щиро хотів повернути час назад. Хлопчик зрозумів: підставити підніжку було поганою ідеєю.

Ти колись підлаштовував навмисне так, щоб з іншим сталася неприємність? Якщо так, тобі варто попросити пробачення і змиритися з наслідками, навіть якщо буде соромно. Головне – ніколи більше не роби так.

Жаклін Телло Айяла

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

+ = 20
 + = 15
 - = 3
 - × = ?

ЯКИХ ПАЗЛІВ БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

Оксана Борсукова

ЦІНА НЕПОСЛУХУ

Чомусь Віталіку дуже подобалося стрибати на високих сходах, що вели до входу школи. І вже класний керівник Тетяна Петрівна почала побоюватися за безпеку хлопця. Одного разу вона зателефонувала його матері.

– Доброго дня, Маргарито Степанівно, – звернулася вчителька до жінки. – Переживаю за вашого сина, щоб ногу часом не зламав на шкільних сходах. Він так перестрибує сходинки, що в мене аж серце замирає. Мої попередження не допомагають. Може, ви якось вплинете на нього?

Мати Віталія, звичайно, провела бесіду із сином. Та в нього чи то пам'ять коротка, чи то особлива любов до нового виду спорту – "стрибки на сходах". Зрештою це все-таки трапилося – хлопчик зламав ногу. Перелом був, на щастя, без ускладнень.

«Нічого страшного. Мені й так пощастило – цілий місяць до школи не треба ходити», – утішав себе Віталік.

Тільки чомусь хлопець від того лише в перші дні був щасливим. А потім у його голові почав складатися список втрат, яких він зазнав через свій непослух.

«Надворі золота осінь. Цьогоріч вона виявилася особливо щедрою на гриби. А я вже й не встигну по них піти», – із сумом міркував Віталік. І це лише один пункт із цього списку, який уже став для хлопчика доброю наукою, що непослух коштує дорого! Недаремно ж у Біблії написано: "Хто напучування не приймає, той не дбає про душу свою, а хто слухається остороги, здобуде той розум" (Прип. 15:32).

**ДЕ ЧИЙ КАПЕЛЮШОК?
З'ЄДНАЙ ЛІНІЯМИ.**

Ангеліна Климович

Аліна Літвін

Валерія Чупіна

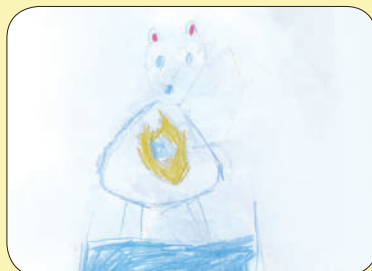
Вероніка Дусь

Вероніка Диченко

Вероніка Любченко

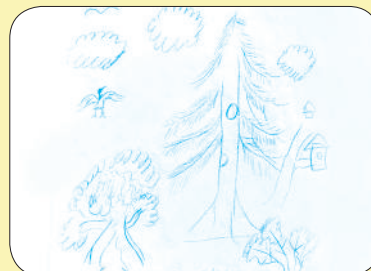
Богдан Козачков

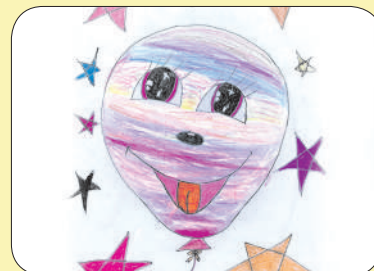
Віка Кот

Еріка Колош

Люда Козачкова

Ліда Кот

Надя Кот

Полліанна Колош

Рома Дусь

Софія Лебідь

Назар Гонтар

«Мій перший клас» – це книга для першокласників. Вона ознайомить малюка з усім, що чекає його за завісою нового етапу життя – шкільних дверей. Які предмети він вивчатиме? Яка в нього буде перша вчителька? Наскільки важлива дисципліна? Як потоваришувати з однокласниками? Про все це просто, яскраво й віршовано розповідає книга. Читайте разом зі своїм малюком, щоб новий світ, який чекає його в школі, не став для нього великою несподіванкою.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ
для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Люди діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Аня Баранова

Аня Бурлака

Даша Гаврилюк

Єва Мельник

Максим Мельник

Максим Пийтер

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.